

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ

(αρ. φυλλ. 52)

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Νοέμβριος 2013

ΓΙΑΤΙ ΠΟΛΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΕΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΝΤΑΙ

Λέμε ότι η Ελλάδα είναι ὀρθόδοξη χώρα καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες στὴν συντριπτικὴ τους πλειοψηφία εἶναι Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι. Ὅμως ἓνα πολὺ μικρὸ ποσοστὸ ἐκκλησιάζονται κάθε Κυριακὴ καὶ κάθε μεγάλη γιορτῆ. Οἱ περισσότεροι ἢ ἐκκλησιάζονται πολὺ ἀραιὰ ἢ δὲν ἐκκλησιάζονται καθόλου. Γιατί ἄραγε συμβαίνει αὐτό; Οἱ κυριότεροι λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους πολλοὶ Χριστιανοὶ δὲν ἐκκλησιάζονται σήμερα εἶναι

τρεῖς. Πρῶτος λόγος εἶναι ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἔλλειψη ἀγάπης πρὸς τὸ Θεό. Ὄταν οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὅτι τὰ πάντα, καὶ τὰ ὕλικά καὶ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ τὰ χρωστᾶνε

σὲ Αὐτὸν θεωροῦν περιττὸ νὰ πάνε νὰ ἐκκλησιαστοῦν. Ἀκόμη πολλοὶ ἄνθρωποι, ἰδίως νέοι δὲν ἐκκλησιάζονται διότι ἡ πίστη τοὺς ἔχει κλονιστεῖ ἀπὸ τὴν ἀθεϊστικὴ καὶ ἀντικλησιαστικὴ προπαγάνδα καὶ ἀπὸ τὶς ἐξυπνάδες διαφόρων ψευτοφιλοσόφων. Ὅσο γιὰ τὴν ἔλλειψη τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ Θεό, βλέπουμε σήμερα ὅτι οἱ ἄνθρωποι λατρεύουν τὰ πράγματα, τὰ σπίτια, τὰ χωράφια, τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα, τὰ

ταξίδια καὶ κάποια πρόσωπα, ἐνῶ ἀντιθέτως δὲν λατρεύουν τὸν μεγάλο εὐεργέτη τους, τὸ Θεὸ Πατέρα ποὺ τοὺς χαρίζει ὅλα αὐτά. Ὄταν ἀγαπᾶμε ἓναν ἄνθρωπο, θέλουμε νὰ εἴμαστε συνέχεια κοντά του, νὰ κουβεντιάσουμε μαζί του, νὰ τὸν συμβουλευόμαστε, καὶ νὰ βοηθᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ μόνον ποὺ τὸν βλέπουμε, χαιρόμαστε, ἐνῶ ὅταν τὸν ἀποχωριζόμαστε, λυπούμαστε. Ἔτσι, ἂν συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὁ

Θεὸς εἶναι Πατέρας μας τότε πολὺ περισσότερο θὰ ποθοῦμε νὰ βρισκόμαστε συνέχεια κοντά του εἴτε στὴν κατὰ ἰδίαν προσευχὴ εἴτε τὴν ὥρα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Δεύτερος λόγος εἶναι ἡ ὕλιστικὴ

καὶ ἁμαρτωλὴ ζωὴ. Οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονται μὲ ἄγχος νὰ ἀποκτήσουν χρήματα καὶ σπίτια, νὰ ἀπολαύσουν τὰ ὕλικά ἀγαθὰ καὶ τὶς σαρκικὲς ἡδονές, νὰ ἀνέβουν σὲ ψηλές θέσεις καὶ ἀξιώματα, ὅμως γιὰ ἓνα δὲν ἔχουν καιρὸ τὸ ὁποῖο εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο, νὰ πάνε στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους. Ἀλήθεια ἀκούσατε κανέναν νὰ λέει ...

(Συνέχεια στὴν 7^η σελίδα)

ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΧΕΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ

Κάθε άνθρωπος έχει τρεις φίλους: Ὁ πρῶτος τὸν ἐγκαταλείπει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου καὶ εἶναι τὰ ὑλικά ἀγαθά. Ὁ δεύτερος φίλος τὸν ἐγκαταλείπει τὴν ὥραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ, καὶ εἶναι οἱ φίλοι του. Καὶ ὁ τρίτος τὸν συνοδεύει πέρα τοῦ τάφου καὶ εἶναι τὰ καλὰ ἔργα. Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ φροντίζει, ὥστε ἐνῶ, ὅταν ἐγεννήθη, ὅλοι γελοῦσαν καὶ αὐτὸς ἔκλαιεν, ὅταν πεθάνει, οἱ ἄλλοι νὰ κλαίουσαν καὶ αὐτὸς νὰ γελαίει!!!

ΑΥΤΟ ΘΑ ΠΕΙ ΑΓΑΠΗ

Κάποτε ὑπῆρχε ἓνα ζευγάρι ποὺ ἀγαπιόταν πολὺ. Ὁ ἄντρας λάτρευε τὴ γυναῖκα καὶ τῆς τὸ ἔδειχνε μὲ κάθε εὐκαιρία. Ἡ γυναῖκα του ἦταν ὁμορφη, εὐαίσθητη, ἀλλὰ φιλάσθενη. Ὁ ἄνδρας χρειάστηκε νὰ φύγει στὸν πόλεμο, ὅπου πέρασε πολλὰς δυσκολίες καὶ παρ' ὀλίγο νὰ χάσει τὴ ζωὴ του. Προσευχόταν καθημερινὰ νὰ τὸν ἀφήσει ὁ Θεὸς νὰ ζήσει, γιὰ νὰ ξαναγυρίσει στὴν πολυαγαπημένη του γυναῖκα. Ὅλη του ἡ σκέψη ἦταν νὰ τὴν σφίξει στὴν ἀγκαλιά του, καὶ αὐτὸ τοῦ ἔδινε κουράγιο νὰ ἀντέξει τὴν πείνα, τὸ κρύο καὶ τοὺς τραυματισμούς.

Ὅταν τελειώσε ὁ πόλεμος, γεμάτος χαρὰ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο, ὅμως, συνάντησε ἓναν οἰκογενειακὸ φίλο ποὺ τὸν συλλυπήθηκε γιὰ τὴν συμφορὰ ποὺ τοὺς βρῆκε. Ποιὰ συμφορὰ; ρώτησε αὐτὸς ὅλο ἀνησυχία. - Δὲν τὸ ἔμαθες; Ἡ γυναῖκα σου ἔπαθε μία μολυσματικὴ ἀσθένεια καὶ ἔχει παραμορφωθεῖ τὸ πρόσωπό της. Ὁ ἄνδρας κάθισε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ἔκλαψε πικρά.

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι του ἀργότερα τὸ ἀπόγευμα, ἡ γυναῖκα του κατάλαβε πὼς ὁ ἀγαπημένος της εἶχε χάσει τὸ φῶς του. Νόμισε πὼς εἶχε τυφλωθεῖ στὸν πόλεμο, σὲ κάποια μάχη. Τὸν ἀγκάλιασε, ὅμως, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι γιὰ δεκαπέντε χρόνια. Μετὰ ἡ γυναῖκα του πέθανε, καὶ ὁ ἄνδρας, ἀφοῦ τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια, ἄνοιξε τὰ δικά του.

Γιὰ δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια ὑποκρίθηκε τὸν τυφλὸ γιὰ νὰ μὴν τὴν πληγῶσει. Ναί, αὐτὸ θὰ πεῖ ἀγάπη. Νὰ ἐθελοτυφλῶ, γιὰ νὰ μὴν πληγῶσω. Χρειάζεται κάποιες φορές, νὰ κλείνουμε τὰ μάτια μας. Γιατὶ τὰ βλέμματά μας, μερικὲς φορές εἶναι πολὺ βαριά, καὶ ὁ ἄλλος λυγίζει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ντροπῆς ἢ τῆς ἐνοχῆς. Χάνει τὸ κουράγιο του. Τὴν ἐλπίδα του. Τοῦ φαίνεται πιὸ ἀνυπόφορο ἢ ὅποια ἀναπηρία του, ἢ ὅποια ἀσχήμια του, τὸ ὅποιο κουσούρι του. Ὅλα γι' αὐτὸν γίνονται μαῦρα. Κλαίει κρυφά, πονᾷ, ἀπελπίζεται. Νὰ κλείνουμε τὰ μάτια, ὄχι ἀπὸ ἀδιαφορία, οὔτε ἀπὸ βλακεία, οὔτε ἀπὸ περιφρόνηση, ἀλλὰ ἀπὸ λεπτότητα, ἀπὸ εὐγένεια ψυχῆς, ἀπὸ τὸ ἦθος μας. Πόσο ἀγάπη χρειάζεται νὰ φερόμαστε μὲ ἀπλότητα καὶ φυσικότητα! Πόση ἀγάπη χρειάζεται γιὰ νὰ μὴν νοιώθει ὁ ἄλλος ταπεινωμένος, προσβεβλημένος! Ἐθελοτυφλῶ ἀπὸ ἀγάπη. - Ἀγάπη, ἡ σοφία τῆς ζωῆς. - Ἀγάπη, ἡ ἐξυπνάδα τῆς καρδιάς. - Ἀγάπη, ἡ παιδαγωγικὴ ποὺ θεραπεύει καὶ δὲν φονεύει, ποὺ ἀπαλύνει καὶ δὲν ἐξουθενώνει. Λοιπόν, ναί, ἐθελοτυφλῶ, καὶ δημιουργῶ ἀπλοχωριά. Ἐθελοτυφλῶ, καὶ βγάζω ἀπὸ ἀδιέξοδα. Ἐθελοτυφλῶ, καὶ ἐμπνέω. Ἐθελοτυφλῶ, καὶ γίνομαι τὸ παιδὶ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΝΑΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Κάθε Ιερός Ναός, έχει χρέος να περιβάλει με αγάπη, να στηρίζει, να περιθάλη και να διδάσκει τους προσερχομένους σ' αυτόν πιστούς με κάθε τρόπο. Ίδιαιτέρως διδακτική είναι ή με ευλάβεια και συναίσθηση τέλεση τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ή τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας και ή τέλεση τῶν Ι. Μυστηριῶν.

Α) Ἡ εἴσοδος μας στὸν Ἱερὸ Ναὸ πρέπει νὰ γίνεται μετὰ τὴν συναίσθηση ὅτι εἰσερχόμεθα στὴν Οὐράνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅπως μας διδάσκει ή Ἐκκλησία μας: «Ἐν τῷ Ναῷ ἐστῶτες τῆς Δόξης σου ἐν Οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν». Ἔτσι, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξωτερική μας ἐμφάνιση, ποὺ φανερῶνει τὸ ἦθος και τὴν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ και τὰ «πιστεύω» του, πρέπει νὰ ἀρμόζει στὴν ἱερότητα τοῦ χώρου και στὰ τελούμενα σὲ αὐτόν. Φορέματα ποὺ ἀφήνουν ἀκάλυπτα τὰ προκλητικὰ μέρη τοῦ σώματος, ή ποὺ εἶναι ἀπολύτως διαφανῆ ή σόρτζ, δὲν ἔχουν θέση οὔτε σὲ χώρους ποὺ παρίστανται ἐπίσημα πρόσωπα τῆς Πολιτείας, πολὺ δὲ περισσότερο δὲν ἔχουν θέση στὸν Ναὸ τοῦ Ζῶντος Θεοῦ.

Β) Μετὰ τὴν εἴσοδο στὸν Ναὸ και τὴν προσκύνηση τῶν εἰκόνων ή στάση μας σὲ ἓνα συγκεκριμένο σημεῖο τοῦ Ναοῦ, χωρὶς νὰ μετακινούμεθα ή νὰ συζητοῦμε με ἄλλους, εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ λάβουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ και νὰ ὠφεληθοῦμε. Πῶς θεωροῦμε αὐτονόητο νὰ σιωποῦμε, ὅταν βρισκόμαστε σὲ ἐπίσημους χώρους – γιὰ νὰ μὴ μας κακοχαρακτηρίσουν ή μας προσβάλλουν – ή σὲ χώρους

καλλιτεχνικῶν παραστάσεων και δὲν θεωροῦμε αὐτονόητὴ τὴ σιωπή μας στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ μας, ἀλλὰ συνομιλοῦμε (πολλὲς φορὲς με καυχασμούς) ἔτοιμοι, μάλιστα νὰ ἀντιδράσουμε ἀν οἱ ὑπεύθυνοί τῆς τάξεώς μας ὑπενθυμίσουν τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου;

Γ) Μία νέα πρακτική τείνει νὰ γενικευθῆ. Μητέρες εἰσέρχονται στὸν Ναὸ με τετράτροχα καρότσια(!), μεσα στὰ ὁποῖα μεταφέρουν τὰ νήπια. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ ὄχι μόνο δὲν ἀρμόζει στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τὸ θέαμα θυμίζει «παιδικὴ χαρὰ», ἀλλὰ εἶναι ἀνάρμοστο ἀκόμα και στὶς Αἴθουσες ἐκδηλώσεων. Βεβαίως αὐτὰ δὲν ἀφοροῦν στὰ πρόσωπα με εἰδικὲς ἀνάγκες, ἀφοῦ και ή Ἁγία Γραφή μας λέγει ὅτι σὲ τέτοιες περιπτώσεις «ἀπεστεγάσθη και ή στέγη» γιὰ τὴν εἴσοδό τους.

Δ) Ἡ τέλεση τῶν Ἱερῶν Μυστηριῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μετατρέπη τὸ Ναὸ σὲ χῶρο ἰδιωτικῆς χρήσεως ή χῶρο ἐπιδείξεως μόδας. Δὲν εἶναι ἀνεκτὸ τὸ θέαμα τῶν Ναῶν, ὅταν κατὰ τὴν ὥρα τῶν Μυστηριῶν θυμίζουν κοσμικὸ κέντρο ή παιδικὸ πάρτυ, με ἐπιδεικτικούς ἀνθοστολισμούς, με μπαλόνια, και Μίκυ-Μάους ἀκόμη και στὴν ἱερὰ Κολυμβήθρα, ή ὁποῖα εἶναι ἱερὸ σκεῦος, ὅπως εἶναι και τὸ Ἅγιο Ποτήριο.

ΤΟ ΕΧΕΙΣ ΕΣΥ

Σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ κ. Γιώργου ή σκέψη: «Τὸ φάρμακο τοῦ παιδιοῦ σου τὸ ἔχεις ἐσύ. Καὶ εἶναι ή μετάνοιά σου». Ἔτρεξε στὴν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἀνοιχτή. Βρῆκε τὸν παπὰ-Ἀρσένιο νὰ καθαρίζει τὰ στασιδία. Καὶ ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ σεβάσμιου ἱερέα, ποὺ ἤξερε τὸ περιστατικὸ. Πατέρα-Ἀρσένιε, τοῦ λέει, συγχώρεσε με,

ἐγὼ εἶμαι ὁ κλέφτης. - Ὅχι σὲ μένα. Στὸν ἠγούμενο νὰ πᾶς κ. Γιώργο. Ἐκεῖ νὰ τὰ πεῖς ὅλα. Καὶ μὴν ντραπεῖς καὶ φοβηθεῖς κ. Γιώργο. Φύγε, γρήγορα. Τί νὰ κάνει ὁ πονεμένος πατέρας! Πῆρε ἀλαφιασμένος τὸν ἀνήφορο. Τὰ πόδια του ἔτρεχαν γοργά. Ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάσει. Νὰ προλάβει νὰ πεῖ τὸ «ἤμαρτον»! Νὰ παραδώσει τὸ κλεμμένο στὸν κάτοχό του. Ἐφθασε. Χτύπησε τὸ καμπανάκι τῆς βαριάς σιδερένιας πόρτας. Τοῦ ἄνοιξαν - Παρακαλῶ νὰ δῶ τὸν ἅγιο ἠγούμενο, εἶναι ἐπεῖγον τὸ θέμα μου, εἶπε. Σὲ λίγο κατέθετε ὁ κ. Γιώργος τὸ βαρὺ του φορτίο στὸν Θεὸ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν - Ἄγιέ μου Γέροντα, πατέρα συγχώρεσε μέ. Ἐγὼ εἶμαι ποὺ ... μπῆκε τὸ πνεῦμα τοῦ προδότη Ἰούδα μέσα μου. Μὲ τύφλωσε καὶ μὲ ἔκανε νὰ κλέψω. Μοῦ ἔφερε μετὰ τὴν ντροπὴ νὰ στὸ ἀποκαλύψω. Ἀλλὰ μὲ βρῆκε συμφορὰ στὸ σπίτι καὶ ἔτρεξα νὰ ξομολογηθῶ καὶ νὰ παραδώσω πίσω τὸ κλεμμένο ὅπως τὸ πήρα ... Συγχώρα μέ, Κύριέ μου, Κύριέ μου, καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα κρῖματα τῆς ζωῆς μου. - Μὴ φοβᾶσαι, κ. Γιώργο μου. Τὸ ἤξερα πὼς ὁ Ἅγιος θὰ φέρει πίσω τὸ κλεμμένο, γιατί δὲν ἀνέχεται στὸν τόπο του ἀταξίες καὶ ἀσχήμιες. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρέσει. Πήγαινε στὸ καλὸ καὶ καλὴ ὑγεία στὸ παιδί σου... Σὲ περιμένω νὰ τὰ ξαναποῦμε. Σήμερα ἔγινε ἡ ἀρχὴ τῆς μετανοίας σου. Δὲν πρόλαβε νὰ φθάσει στὸ σπίτι του ὁ πατέρας καὶ ἡ χαρμώσνη εἰδὼση εἶχε ἀκουσθεῖ σ' ὄλο τὸ χωριό. Τὸ μικρὸ του παιδί ἔγινε τελειῶς καλὰ! Τὴν ὥρα ποὺ ὁ πατέρας ὁμολογοῦσε τὸ μεγάλο του κρῖμα στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου, ὁ Θεὸς ἔκανε τὸ θαῦμα Του. Ὅχι μόνο ἓνα θαῦμα. Ἐνα στὴν ψυχὴ τοῦ πονη-

ροῦ πατέρα καὶ ἓνα στὸ σῶμα τοῦ ἀθώου παιδιοῦ του. Τὸ φάρμακο τοῦ παιδιοῦ τὸ βρῆκε ὁ πατέρας.

ΤΟ ΠΑΝΕΡΙ ΜΕ ΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Μιὰ φτωχὰ γυναίκα περνοῦσε κάποτε δίπλα ἀπὸ ἓνα ἀμπέλι γεμάτο σταφύλια. «Πὼς θὰ ἤθελα νὰ εἶχα ἓνα τσαμπὶ ἀπὸ αὐτά!». Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, περνοῦν ὁ νοικοκύρης τοῦ ἀμπελιοῦ. Τὴ χαιρετᾷ καὶ τῆς λέει: - Κυρούλα θὰ ἤθελες κανένα σταφύλι; Καὶ στὴν καταφατικὴ ἀπάντησή της, χώθηκε μέσα στὸ ἀμπέλι γιὰ νὰ κόψει. Ἡ γυναίκα περιμένει. Πέντε, δέκα λεπτά, ἓνα τέταρτο πέρασε, χωρὶς ὁ ἀμπελοργὸς νὰ φανεῖ. Βαρέθηκε νὰ τὸν περιμένει καὶ μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ ἄνθρωπος τὴν εἶχε ξεχάσει, ξεκίνησε νὰ φύγει. Μὰ νά! Τὴν ἴδια στιγμὴ, φορτωμένος ἓνα πανέρι μὲ διαλεχτὰ σταφύλια, φαίνεται μπροστὰ της καὶ τῆς λέει χαμογελῶντας - Μὲ συμπαθᾷς ποὺ ἄργησα. Μὰ ἤθελα νὰ σοῦ διαλέξω μερικὰ καλὰ...

Μερικὲς φορὲς στὴν προσευχή μας, ζητᾷμε ἀπὸ τὸν Κύριο κάτι. Καὶ μὴν παίρνοντας ἄμεση ἀπάντηση θαρροῦμε πὼς ὁ Θεὸς ἀδιαφορεῖ γιὰ μας. Ἀλλὰ, μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἡ ἀπάντηση ἔρχεται, πλούσια καὶ εὐλογημένη, ὅσο δὲν μπορούμε νὰ τὴ φανταστοῦμε καὶ μᾶς πιάνει τότε ντροπὴ γιὰ τὴν ὀλιγοπιστία μας. Ὁ Θεὸς εἶχε ἀργήσει, γιατί ἤθελε νὰ γεμίσει τὸ πανέρι τῶν εὐλογιῶν Του, πρὶν τὸ προσφέρει στὴν ψυχὴ, ποὺ ζητοῦσε ἓνα μόνο τσαμπί.

ΛΙΑΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ ... ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ

Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Τριάδος Νέας Κηφισιάς, ἱερουργήσε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου κ' Ὁρωποῦ κ. Κύριλλος τελώντας ταυτόχρονα καὶ εἰς Διάκονον χειροτονία, φοιτητὴ τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Στὴν ἀντιφώνησή του ὁ Σεβασμιώτατος, ἀπευθυνόμενος στὸν Ὑποδιάκονο, τόνισε τὴ σημασία καὶ τὴ σπουδαιότητα τῆς Ἱερωσύνης σημειώνοντας χαρακτηριστικά. «Αὐτὴ τὴν πίστη καὶ διδασκαλία ποὺ παραλαμβάνεις τώρα, αὐτὴ νὰ μεταλαμπαδεύσεις ἀνόθευτη καὶ καθαρῆ, χωρὶς καινοτομίες καὶ μοντερνισμούς. Ὁ Χριστός, συνέχισε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι πάντοτε ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Δὲν παλαιώνει ποτέ, γι' αὐτὸ ποτέ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐκσυγχρονισμοῦ. Μόνο ἢ μέθοδος τῆς ποιμαντικῆς βελτιώνεται καὶ μεταβάλλεται».

Ο ΓΑΪΔΑΡΑΚΟΣ

Πατέρας καὶ γιὸς ἤθελαν νὰ κινήσουν γιὰ τὴν πόλη γιὰ νὰ ψωνίσουν τὰ ἀπαραίτητα. Πῆραν μαζί τους καὶ τὸν γαῖδαράκο τους γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσει στὸ κουβάλημα καὶ κίνησαν γιὰ τὴν πολιτεία. Πάνω στὸν γαῖδαράκο καθόταν ὁ μικρός, ἐνῶ ὁ πατέρας προπορευόταν πεζὸς κρατώντας τὸν χαλινὸ τοῦ ζώου. Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσαν, συνάντησαν ἕναν διαβάτη ὁ ὁποῖος σχολίασε «Κοίτα τὸ παλιόπαιδο ποὺ κάθεται πάνω στὸ γαῖδουράκι καὶ ἀφήνει τὸν γέρο-πατέρα του νὰ περπατάει

καὶ νὰ κουράζεται». Ὁ πατέρας ποὺ ἔδινε πάντα πολὺ μεγάλη σημασία στὸ «τί θὰ πεῖ ὁ κόσμος», ἔδωσε ἀμέσως ἐντολὴ στὸ γιό του νὰ κατέβει γιὰ νὰ ἀνέβει αὐτός. «Ἔτσι δὲν θὰ ξαναεκτεθοῦμε στὸν κόσμο», εἶπε. Δρόμο παίρνουν, δρόμο ἀφήνουν καὶ παρακάτω συναντοῦν ἕναν ἄλλο διαβάτη, ὁ ὁποῖος βλέποντάς τους ξίνισε τὰ μούτρα του καὶ σχολίασε ... «Καλὰ δὲν ντρέπεται ὁ ἄσπλαχνος πατέρας ποὺ ἀφήνει τὸ γιό του νὰ περπατᾶ καὶ νὰ κουράζεται, ἐνῶ αὐτὸς στρογγυλοκάθεται πάνω στὸ γαῖδουράκι;». Κρῦος ἰδρώτας ἔλουσε τὸν δυστυχεῖ πατέρα καὶ ἀμέσως ἀνέβασε καὶ τὸν γιό του στὸ ὑποζύγιο. «Ἔτσι δὲν θὰ ξαναεκτεθοῦμε στὸν κόσμο» εἶπε. Δρόμο παίρνουν, δρόμο ἀφήνουν καὶ πρὶν τὴν πόλη συναντοῦν ἕναν ἄλλο διαβάτη, ποὺ βλέποντάς τους ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ σχολίασε: «Καλὰ δὲν ντρέπονται οἱ ἀναίσθητοι ποὺ ἔχουν στρογγυλοκαθίσει καὶ οἱ δύο τους πάνω στὸ κακόμοιρο τὸ γαῖδουράκι;» Φτιάχνουν λοιπὸν ἕνα αὐτοσχέδιο φορεῖο, ἔβαλαν τὸ γαῖδουράκι ἀπάνω καὶ κίνησαν καμαρωτοὶ - καμαρωτοὶ γιὰ τὴν πόλη. Μὲ τὸ ποὺ φτάνουν στὴν ἀγορὰ φυσικὰ ἐπεκράτησε μεγάλη ἀναστάτωση, ἀφοῦ ὅλοι σκασμένοι στὰ γέλια σχολίαζαν «Κοίτα τοὺς ἡλίθιους. Ἔχουν ἕνα μιὰ χαρὰ γαῖδουράκι καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς κουβαλαίει, τὸ κουβαλᾶνε αὐτοί!» Καὶ ὅλα αὐτὰ πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευση τοῦ ἀξιοπρεποῦς πατρὸς ποὺ τελικὰ εἶδε τὸ χειρότερο ἐφιάλτη του νὰ γίνεται πραγματικότητα. Τὸ ἠθικὸ δίδαγμα εἶναι: 1) Ποτέ μὰ ποτέ δὲν μπορεῖς νὰ ἔχεις τοὺς πάντες ἱκανοποιημένους 2) Ἄν ἄγεσαι καὶ φέρεσαι ἀπὸ τὴ γνώμη τῶν ἄλλων, ποτέ δὲν θὰ μπορέσης νὰ κάνεις αὐτὸ ποὺ πρέπει.

ΕΙΝΑΙ ΣΤΗΝ ΦΥΣΗ ΜΟΥ ΝΑ ΒΟΗΘΩ

Δυό μοναχοί έπλεναν τις κοϋπες τους στο ποτάμι, όταν είδαν έναν σκορπιό να πνίγεται. Ο ένας μοναχός, άμέσως τόν άρπαξε και προσπάθησε να τόν αφήσει δίπλα στην όχθη. Άλλά ο σκορπιός τόν τσίμπησε. Καθώς συνέχισε να πλένει την κούπα του, ο σκορπιός και πάλι έπεσε στο νερό. Ο μοναχός και πάλι τόν έσωσε, ενώ ο σκορπιός και πάλι τόν τσίμπησε. Ο άλλος μοναχός τόν ρώτησε «Άδελφέ μου, γιατί συνεχίζεις να τόν βοηθάς, δέν ξέρεις πώς είναι στην φύση του σκορπιού να τσιμπάει;». «Είναι όμως στην δική μου φύση να βοηθάω» άπάντησε ο μοναχός.

ΣΤΑΘΕΡΑ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΙ

1. Έπί Δημάρχου Δήμ. Άβραμόπουλου δωρήθηκε στο Δήμο άγαλμα του Μέγ. Άλεξάνδρου, έργο του γλύπτη Ίωάν. Παππά, για να στηθή στην Πλατεία Κοτζιά. Άλλ' ενώ ύπήρχαν τρεις όμόφωνες άποφάσεις του Δήμου για τó στήσιμό του, ήδη επί μία 20ετία παραμένει σέ άποθήκη. Όταν λοιπόν ρωτήθηκε τόν παρελθόντα Ίούνιο (2013) ο νύν Δήμαρχος κ. Γ. Καμίνης για την τóση καθυστέρηση, άπάντησε: «Δέν έχει ο Δήμος τά 40.000 ευρώ για τó στήσιμο». Και όμως, την παρέλαση τών όμοφυλοφίλων (Gay Pride) στις 8 Ίουνίου 2013 την έθεσε υπό την αιγίδα του με χορηγία 40.000 ευρώ, ενώ χρηματοδότησε και τó Ύπουργείο Παιδείας για διαφημιστικά φυλλάδια της παρελάσεως!

2. Ο φίλο-όμοφυλόφιλος έπίσης Δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Γ. Μπουτάρης τή 14^η Ίουνίου μετέβη άπρόσκλητος και άνεπιθύμητος στο

Άγιον Όρος, ως Δήμαρχος-Πρόεδρος τής «Άγιορείτικης Έστίας», που έδρευεί στο Δήμο Θεσσαλονίκης. Η «Άγιορείτικη Έστία» ιδρύθηκε παλαιότερα με μέλη Άγιορείτες Μοναχούς και Δημοτικούς Συμβούλους για Έκθέσεις Άγιορειτικών Κειμηλίων κλπ. Και δέν έγινε μόν δεκτός στο Μέγαρο τής Έρεάς Κοινότητας, άλλ' ώστόσο εισήλθε στο Ίερό Ναό του Πρωάτου, όπου η πάνσεπτη Ι. Εικόνα «Άξιον Έστίν», καθώς και στην Ι. Μονή τών Ίβήρων, όπου η πάνσεπτη Ι. Εικόνα «Πορταίτισσα», όπου και φιλοξενήθηκε. Άλλά την έπομένη (15η Ίουνίου) επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη και προέστη στην παρέλαση τών όμοφυλοφίλων (Gay Pride)!

Δέν έπρεπε όμως ως γνωστός φίλο-όμοφυλόφιλος να γίνει δεκτός στους πανσέπτους Άγιορειτικούς Ι. Ναούς. Άραγε έκαμε Σταυρό και προσεκύνησε τις Ι. Εικόνες τής Προστάτιδος και Έφόρου του Άγίου Όρους Ύπεραγίας Θεοτόκου; Είθε να μετανοήσει, όπως ο μακαριστός Χαρίλαος Φλωράκης, ως προσκυνητής του Άγίου Όρους!

ΣΕ ΑΘΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ

Η προτομή τής Σοφίας Βέμπο είναι στημένη στην «πλατεία Σοφία Βέμπο» στους Άμπελόκηπους, 100 μετρα από την όδο Πανόρμου, 200 μετρα από την Λεωφόρο Κηφισίας. Πρόκειται για τή μοναδική προτομή τής μεγάλης Σοφίας Βέμπο που ύπάρχει σέ όλόκληρη την Άττική και βρίσκεται σέ οίκτρη κατάσταση. Άν δει κανείς από κοντά την προτομή θά φρίξει με τά αισχρά συνθήματα που έχουν γράψει ...

(Συνέχεια στην 8^η σελίδα)

ΓΙΑΤΙ ΠΟΛΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΔΕΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΝΤΑΙ (Συνέχεια από την 1^η σελίδα)

... δὲν ἔχω καιρὸ νὰ κάνω τις δουλειές μου ἢ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ φάω ἢ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ ἀναπαυθῶ; Λοιπὸν δὲν εἶναι ἐπιτυχία τοῦ διαβόλου νὰ φροντίζουμε γιὰ ὅλα καὶ νὰ μὴν φροντίζουμε γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας; Ὅσο γιὰ τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι ὅταν οἱ ἄνθρωποι σὰν ἄλογα ζῶα πέφτουν μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἀπόλαυση τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, δὲν ἔχουν διάθεση γιὰ πνευματικὴ ζωὴ. Ἐπίσης ὅταν οἱ ἄνθρωποι ξενυχτοῦν στὰ διάφορα ἀμαρτωλὰ κέντρα ἢ βλέποντας τηλεόραση, τὸ πρωὶ δὲν ἔχουν καθαρὸ νοῦ γιὰ νὰ σηκωθοῦν νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία. Τρίτος λόγος εἶναι ἡ ἄγνοια. Πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν ξέρουν τί εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ τί προσφέρουν ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία στὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι δὲν ἐκκλησιάζονται, διότι δὲν ξέρουν τί χάνουν.

Πρῶτα, πρῶτα χάνουν τὴν εἰρήνη, τὴ χαρὰ, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ μόνο ὁ Χριστὸς χαρίζει στοὺς ἀνθρώπους. Ἀκόμη χάνουν τὴ δυνατότητα καὶ τὴν εὐκαιρία γιὰ θεραπεία, καλλιέργεια καὶ σωτηρία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς τους. Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος λέει χαρακτηριστικά, ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι τὸ μόνο ἰατρεῖο μέσα στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ θεραπευτεῖ, νὰ καλλιεργηθεῖ καὶ νὰ σωθεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνα τρίτο κορυφαῖο ποὺ χάνουν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀπὸ ἄγνοια δὲν ἐκκλησιάζονται, εἶναι ἡ ἔνωσή τους μὲ τὸ Θεό. Στὸ σπῆτι μας ὅσο καὶ νὰ προσευχόμαστε, δὲν μποροῦμε νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο μόνο στὴν Ἐκκλη-

σία προσφέρεται κατὰ τὴν θεία λειτουργία.

Λένε μερικοὶ: «ἔμεῖς ὅλη τὴν ἐβδομάδα κουραζόμαστε καὶ θέλουμε τὴν Κυριακὴ νὰ κοιμηθοῦμε, νὰ ξεκουραστοῦμε». Αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς πέφτει στὸ κενό, διότι τώρα ὑπάρχει ἡ πενήθημερη ἐργασία, ἀλλὰ δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσουμε ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστὸ λίγο ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ τὴν ἀνάπαυσή μας, τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη Του γιὰ μας;

Λένε μερικοὶ ὅτι ὁ παπὰς τῆς ἐνορίας τους δὲν εἶναι καλός. Ἀλλὰ ἀδελφοί μου οἱ ἀμαρτίες τοῦ παπᾶ, ὅσο μεγάλες καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἐμποδίζουν τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, δὲν ὑπάρχουν καλοὶ παπάδες; Δόξα τῷ Θεῷ οἱ πλεῖστοι ἱερεῖς εἶναι ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς τους. Μπορεῖτε, λοιπὸν, κάλλιστα νὰ πᾶτε νὰ ἐκκλησιαστεῖτε σὲ ἄλλο ναό.

Λένε ἄλλοι: «Τί νὰ κάνω νὰ πᾶω στὴν Ἐκκλησία, νὰ ἀκούω τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια;». Ἀγαπητοί μου, τὸν ἴδιο ἀέρα ἀναπνέετε, τὸ ἴδιο νερὸ πίνετε, τὸ ἴδιο ψωμὶ τρώτε, ὁ ἴδιος ἥλιος σας ζωογονεῖ. Γιατί δὲν διαμαρτύρεστε γι' αὐτὰ;

Ἄλλοι διαμαρτύρονται γιὰ τὴν ὥρα ποὺ γίνεται ἡ Θεία Λειτουργία. Πιστεύω ὅμως ὅτι, ἔστω καὶ ἂν ἡ Θεία Λειτουργία γινόταν στὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν θὰ πῆγαιναν νὰ ἐκκλησιαστοῦν, διότι τὸ θέμα εἶναι ὄχι ὅτι δὲν μποροῦν, ἀλλὰ ὅτι δὲν θέλουν νὰ ἐκκλησιαστοῦν.

Διαμαρτύρονται γιὰ τὴ γλώσσα τῆς λατρείας. Ἀλλὰ, διερω-

τώμαι: «Γιατί άνθρωποι αγράμματοι καταλαβαίνουν και ζούν την θεία λατρεία, ενώ άνθρωποι που έχουν βγάλει τὸ Λύκειο καὶ τὸ Πανεπιστήμιο δὲν τὴν καταλαβαίνουν; Λοιπόν, μήπως εἶναι ἡ θεία λατρεία περισσότερο θέμα καρδιάς καὶ λιγότερο θέμα νοῦ καὶ γνώσεων;»

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛ. ΒΟΪΝΕΣΚΟΥ

**ΣΕ ΑΘΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
Η ΠΡΟΤΟΜΗ
ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ
(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 6^η σελίδα)**

ὀρισμένοι μισέλληνες πάνω στὰ στήθη τῆς Τραγουδίστριας τῆς Νίκης... Οὔτε καν τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης Τραγουδίστριας τοῦ 1940 δὲν

φαίνεται, διότι ἔχουν φροντίσει νὰ τὸ σκεπάσουν μὲ λογιῶν λογιῶν ἀφίσεις καὶ συνθήματα. Κανεὶς ὑπεύθυνος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων οὐδέποτε ἐνδιαφέρθηκε νὰ καθαρῖσει τὸ ἄγαλμα τῆς Βέμπο, παρὰ τὶς ἐπίμονες διαμαρτυρίες τῶν γειτόνων. Ἴδου ποῦ κατάντησε ἡ Ἑλλάς.

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΑΓΙΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΣ

ΡΑΦΑΗΛ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ καὶ ΕΙΡΗΝΗΣ

Τηλ. ἐπικοινωνίας: 22940-61151.

**ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ
ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ**

Κάθε Κυριακή

Ὁρθρος - Θεία Λειτουργία
7.30-10.15 π.μ.

**ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ**

**καὶ προσκύνησις Τεμαχίου
Ἁγίου Λειψάνου**

Κάθε Τετάρτη σὺς 5.00 μ.μ.

ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων ἀρχίζει τὴν Παρασκευὴ 15 Νοεμβρίου. Δὲν τρώμε κρέας, αὐγά, τυριά, γάλα. Τρώμε μόνο ψάρι. Τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Παρασκευὴ δὲν τρώμε οὔτε ψάρι οὔτε λάδι. Καλὴ τεσσαρακοστή τῶν Χριστουγέννων.

**ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ**

Κάθε ἡμέρα ἀνοικτὰ

9.00 - 1.00 πρῶλ ἀνοικτὰ

1.00 - 4.00 Μεσημέρι κλειστὰ

4.00 - 5.30 ἀπόγευμα ἀνοικτὰ

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ - Μηνιαῖο Ἐνημερωτικὸ Δελτίο

Ἰδιοκτήτης: Ἀδελφότης Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς «Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ»

Ἔδρα: Ἄνω Σούλι Μαραθῶνος, **Ἰστοσελίδα:** www.agiosrafael.gr

Ἐκδότης-Δ/ντής: Ἀρχιμ. Ραφαήλ Ἀλτιπαρμάκης, τηλ. 22940-61151 κ' 6944359953,

E-mail: p.rafael@agiosrafael.gr - Ἐπιστολές, ἐμβάσματα ἢ προαιρετικὲς

συνδρομὲς ἀποστέλλονται εἰς **δ/νση:** π. Ραφαήλ, Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 19007 Μαραθῶνα.